

UPSTREAM #5

ЖЛОБІЗМ
ТА ВІЛЬНІ
ХУДОЖНИКИ

МАКС МІЩЕНКО:
"ВЕЛОСПОРТ - ХВОРОБА
ЗАРАДИ ЗДОРОВ'Я"

ПУБЛІЦИСТИКА
БРАТІВ

КАПРАНОВИХ

Шановні читачі!

Вітаємо вас з п'ятим номером електронного журналу «Upstream», в якому ви завжди знайдете корисну та цікаву інформацію.

Upstream – це соціальний проект, спрямований проти невігластва, основна мета якого – надати можливість бути почутим кожному, хто обрав свій шлях проти течії.

Upstream (Апстрім) – це індивідуалізм, самобутність, самореалізація. Це журнал для мислячих людей.

Нагадаємо, що ви завжди можете долучитися до створення наступних номерів. Надсилайте свої матеріали та будьте з нами. Гуртуймося!

e-mail: dobraspravaberd@ukr.net

тел.: 097 914 32 61

© Балюк Юрій, 2012

ЧИТАЙТЕ ПРО...

ФІЛОСОФІЯ UPSTREAM

Повертаємось до Маніфесту

Апстрім.....2

ЛІТОГЛЯД

Літературна публіцистика братів

Капранових.....4

МИ - UPSTREAM

Макс Міщенко: «Велоспорт – хвороба заради здоров'я».....8

ШУХЛЯДА

Красельникова Тетяна:

поезія.....13

ПУБЛІЦИСТИКА

Хосе Ортега «Восстание масс»: кратко о трактате.....16

МИСТЕЦТВО

Жлобізм та вільні художники.....23

Повертаємось до Маніфесту Апстрім

У деяких читачів постійно виникає питання стосовно суті журналу, мовляв, яку мету чи ідею несе в собі дане видання. Дехто апелює до так би мовити непрофесійності верстки. Щоби в подальшому не виникали подібні суперечності Маніфест соціокультурного руху Upstream (цей журнал і є основним продуктом руху) буде постійно розміщуватись в усіх наступних номерах.

У світі виникають різні рухи та субкультури з різною метою та різними світоглядами. В США, наприклад, у 70-их виникли хіпі, у Великобританії – панки і т.д.

Як там не було, але ці субкультури змінили світ, принаймні, в своїх країнах. А

що у нас, на Україні? Що за роки незалежності відбулося? На ці питання можна почути від кожного пересічного громадянина купу нарікань. «Ми в жопі», - скажете ви. Вітаю вас, ви можете себе іменувати провидцем, бо це правда, хоча і знайдуться такі, що будуть заперечувати, але не про них мова.

Значить, живемо погано, нікому ми непотрібні, постійно чекаємо манної з неба, наче збираємось жити на цій землі тисячу років, а краще аж ніяк не стає.

Купа політичних сил та громадянських рухів вже довгі роки «змінюють наше життяна краще», тим самим доводячи свою неефективність. Тому виникла потреба діяти нам, простим громадянам. Бо наше суспільство до того стало затурканим та фригідним до усього, що відбувається навколо, навіть в побуті. Ми розуміємо, що так далі не може бути. Якщо випускник навчального закладу знає,

що після навчання він без знайомих і бабла не знайде роботи; якщо молодий спеціаліст знає, що його старання на роботі до одного місця всім іншим, бо вже давно є свої «професіонали» та «заслужені», оскільки вони пропрацювали довше за нього, а як саме, нікому то не треба – це неправильно. Усюди вже все зайнято, всі вам кричать «зайнято!», усі вам кажуть «ти робиш не так», «ти мислиш не так», усюди вам вказують, коли робити дітей, що їсти, за кого голосувати, коли плакати, коли радіти. А у вас хоч раз запитали, що вам потрібно? Все в нас пішло шкереберть ще, певно, з часів біблейського потопу!

Тому, якщо ви розумієте вищенаписане, то Апстрім – це саме ви.

Маніфест

Соціокультурний рух "UPSTREAM" (АПСТРІМ) спрямований на протидію масовій культурі, споживацькому

ставленню до життя та нігілізму. Мета руху - об'єднати людей, які не мають можливості реалізувати себе в будь-яких проявах та бути почутими із-за протилежності до суспільної думки (норми), яка нав'язується меншістю (влада як політична, адміністративна так і релігійна).

Принципи, які наслідуює АПСТРІМ:

індивідуалізм - людина самостійна в творчості та життєвому виборі;

самореалізація - людина має право бути почутою;

самоосвіта - "учітесь, чужого навчайтесь і свого не цурайтесь";

самобутність - академічність не завжди корисна, бо обмежує розвиток;

особиста відповідальність за власні вчинки; благодійність та взаємодопомога.

Світогляд та політика апстрімера:

все, що не сприймається масами, може бути істинним;

влада є примусовою, тому вона зобов'язана нам, принаймні, за те, що кожен її представник має доступ до дармових благ; керування державою на будь-якому рівні - це громадська діяльність, а не комерція; толерантність до різних субкультур.

Заборони:

забороняється зображення смерті та дитяча порнографія.

Повний варіант у першому номері.

ЛІТОГЛЯД

Літературна публіцистика братів Капранових

*Серйозні роботи пишуть серйозні люди для
думаючої аудиторії.*

Отож, спробуємо покопирсатися в публіцистичній діяльності братів Капранових. «Подвійно-індивідуальними»

можна назвати найяскравіші постаті сучасного літературного та публіцистичного процесів – Віталія та Дмитра Капранових, які належать до найбільш активних персонажів сучасного українського суспільного життя. Вони — і прозаїки, й іронічні поети, й гострі та ефектні публіцисти й видавці, й книготорговці, й організатори літературних імпрез, премій та антипремій, постійні учасники громадських акцій. Публіцистична ж творчість митців постає як синтез літературної та журналістської діяльності. Однак важко визначити, що переважає в її природній структурі.

Як стверджують самі брати Капранови, крім художньої літератури, вони пишуть літературну публіцистику. Художні твори письменників - «легке читиво», розраховане на жіночу читацьку аудиторію, а публіцистика – для чоловіків, більш гостра і різка. Якщо в художніх

творах публіцисти звертаються до містичної тематики, популярних мотивів та образів, сучасного парафолькльору («Кобзар 2000»), то публіцистика з-під їхнього пера народжується з жорсткими висловлюваннями, гострою критикою в бік урядовців, політичних діячів та інших знакових осіб.

Соціально-політичні проблеми в інтерпретації братів Капранових постають глибоко осмисленими, проаналізованими та виразно оцінними.

Будучи безпосередніми учасниками різноманітних суспільно-важливих процесів, що відбуваються в нашому житті, брати Капранови переносять власні спостереження, міркування, аналіз у друковані тексти на сторінки мас-медіа та інтернет-видань. Починаючи з 2002 року, весь накопичений за цей період матеріал вони зібрали під обкладинкою книги під назвою «Закон братів Капранових» (2007

року). До неї увійшли статті на різну тематику. Перший розділ – «Українська мова – це не хрін моржовий» присвячений мовному питанню в Україні, а саме: проблемам білінгвізму, тотожності та відмінності мовного і національного, мовним аспектам інформаційного суспільства, поняттю «державна мова». «Українцем бути дорого. Українцем бути економічно не вигідно» - провокаційно висловлюються публіцисти, і подібні вислови позиціонуються ними як ключові тези творчості. У своїх висловлюваннях вони не цураються «міцного слівця», їх творчість пронизана тотальною іронією. Письменники з усіх виділяють власну статтю «Закон Братів Капранових», в якій досліджується залежність результатів голосування на президентських виборах від кількості бібліотек в регіонах України.

Другий розділ – «Дядя Толя Унітаз» висвітлює проблеми співіснування

політики, економіки та культури в суспільстві. Як висловлюються самі публіцисти, вони намагаються «...подолати нав'язаний інтелігенції комплекс неповноцінності, знайти своє місце у сучасній системі координат та створити інформаційний світ, придатний до життя та продовження інтелігентського роду». Наприклад, в статті «Секретний комплекс вправ для розвитку думок голови» розглядається проблема інертності сучасної інтелігенції, їх слабке реагування на нагальні соціокультурні проблеми: «Скидаймо ланцюги інформаційного рабства!.. Ми вміємо думати і переживати, і жоден політик чи олігарх не заборонить нам цього». Розділ «Ви(і)бори» – публіцистика часів Президентських виборів 2004-го та Парламентських виборів 2006-го років, де підіймаються проблеми піар-технологій, фальсифікації результатів або ж яскраві спогади та суперечливі емоції тих

буремних часів. Наступний розділ під назвою «Зранку в газеті, ввечері – в клозеті» знову ж таки про мову, культуру, національну свідомість. Висвітлюються питання співвідношення мовного, національного та культурного, проблеми національної ідеї і сучасних культурних міфів, питання приналежності культурного спадку. Так, у статті з іронічним змістом та гучною назвою «Принцеса Зебунніса як класик української літератури» підіймається питання, чи можна вважати здобутком української культури творчість митців, що жили і працювали в Україні, але писали іншими мовами. «Ми давно твердимо, що не можна українську книжку робити з російських слів. Це все одно що дерев'яний будинок робити з каменя. А нам кажуть – ці люди живуть в Україні. Вони патріоти. Вони приносять славу Україні...». Публіцисти осмішують, доводячи до абсурду традиційні соціокультурні кліше, з

метою викликати сумнів у загальноприйнятих твердженнях і залучити до дискусії реципієнта.

Останній розділ – «Книжкова революція» повністю присвячений книжковій політиці України, проблемам книговидавництва, суспільному резонансу на українську книжку та самому явищу «української книжки». Тема твору в публіцистичному доробку Капранових – це не тільки окреслення предмета відображення, але й оригінально потрактована проблема, оцінка й концепція порушеного питання. Їх публіцистика гостро конфліктна, глибоко проблемна, у ній відображені суперечності суспільно-політичної та соціокультурної дійсності. Велику увагу публіцисти приділяють яскравій деталізації опису, експресивності мислення, постійно апелюють до читача, роблячи його уявним співрозмовником-

дискутантом і за рахунок цього формуючи його громадянську позицію.

Таким чином, проаналізована нами публіцистика братів Капранових свідчить про її гостроту, проблемність, дискусійність, миттєву реакцію авторів на нагальні проблеми часу. Кожна тема трактується авторами оригінально, з іронією, стимулюючи читача до власних роздумів та осмислення гострих проблем суспільства, культури, мистецтва, політики.

©Тетяна Красельникова

МИ - UPSTREAM

Макс Міщенко: «Велоспорт – хвороба заради здоров'я»

Люди є різні, але, коли вони об'єднуються задля чогось певного, то це означає, що вони є спільнотою. Ми вводимо традицію спілкування апстрімерів за допомогою цього журналу. Отже, будь-хто з вас, навіть не апстрімер, може потрапити на шпальти журналу «Upstream» та бути почутим... Кожен має шанс відчувати себе в якості відомої людини, у якій беруть інтерв'ю. Можливо, ви зараз читаете ці рядки, а тим часом, у соціальній мережі чи на поштову скриньку вам надійшов лист із пропозицією відповісти на декілька питань... Цього разу творчий колектив зупинив свій погляд на Максимові Міщенко з міста Бердичева Житомирської області, співзасновника велоклубу «Zig-Zag».

- *Як виникла ідея створення велоклубу?*

- В принципі ідея прийшла досить таки неждано негадано. Коли я ще був студентом, до мене підійшов мій одногрупник Олександр Мельничук і сказав, що минулого року – це був 2009 рік – він «катав» до Шепетівки зі своїм товаришем, і запропонував долучитися. І вже 2010 року я разом з Олександром та

своїм однокласником Сергієм Тучаком проклали маршрут до хутора Новоолександрівка (від авт. - Житомирська область), де є кар'єр, в якому свого часу видобували каміння для будівництва панських маєтків. Ця поїздка мені сподобалась, після чого ми почали «катати регулярно», ледь не щодня. Ідеї створення вело клубу на початку не було, це було таке собі хобі, але потім ми багато хто зі знайомих почали цікавитися вело туризмом також і приєднувались до нас. Щоб якось організувати людей, я створив сайт, де можна дізнатися інформацію про нас, про зустрічі, які плануються.

- *Скільки учасників налічує клуб?*

- Зареєстрованих учасників на сайті велоклубу «Зиг-Заг» 56, але активних членів організації, які постійно беруть участь в подорожах, є 12. Загалом, ми можемо зібрати і більше – до 40 чоловік.

- З чого починається подорож велосипедом?

- Перш за все ми «пробиваємо» маршрут, тобто обираємо ті місця, куточки рідного краю, де ще раніше не бували. Потім безпосередньо туди їдемо. Раніше ми обирали довільні маршрути до найближчих сіл, але пошуки цікавих місць розширили географію наших поїздок до радіусу в 50 кілометрів.

- Що потрібно для того, щоб стати учасником клубу?
- Велике бажання і велосипед, незалежно який він, аби їздив.

- Певно, і фізична підготовка не завадить?
- Фізична підготовка має бути, але я б не сказав, що на стільки. У нас є так звані «коні», які їдуть по 30 кілометрів на годину і їм без проблем, а є такі люди, що люблять «покатати» у своє задоволення. Ми завжди

знаходимо спільну мову: сьогодні швидко не їдемо – домовились, сідаємо і їдемо прогулянковим темпом, так званим «матрасним», а завтра по-іншому.

- *Скільки часу займають поїздки?*

- Є поїздки короткотермінові, наприклад, поїздки вихідного дня з відпочинком на природі, а є більш великі – до міст, де відбуваються певні заходи. Тобто ми їдемо у певне місто, де нас зустрічають організатори. Таким чином ми ніби родичаємось з іншими вело клубами різних міст України.

- *Наприклад?*

- Наприкінці травня відзначається Велодень. Про це свято я чув уже як 5 років поспіль. Цього року ми святкували його у Вінниці, в 2010 році були в Житомирі. На Велодень проводиться 8-10 кілометровий велопробіг під гаслами «День без автомобілів», «За здоровий спосіб життя» тощо. Участь у пробігу беруть люди різного

віку. Після велопробігу за задумом організаторів відбуваються різноманітні змагання, квести. У Вінниці був драг – це дистанція у 100 метрів, на якій потрібно максимально розвинути швидкість і обігнати свого суперника так як змагання є парним. Є ще конкурси, де навіть не потрібно мати певні фізичні дані, наприклад, техніка водіння велосипедом.

На твою думку, в масштабі України велорух відроджується?

Свого часу був певний занепад велоруку. Але в останні 20 років з приходом з-за кордону екстремальних видів велоспорту рух загалом відновлюється. Хоча це недешево задоволення, але я знаю людей, котрі витрачають останні гроші на велосипед. Це своєрідна хвороба, але хвороба заради здоров'я.

- Які акції власне ваш клуб нещодавно провів у своєму місті?

- Це був День перемоги. Велопробіг в честь 9 травня, щоб люди пам'ятали історію свого народу. Ми одягнулися у військову форму і зі стягами проїхалися центральними вулицями Бердичева. Ця акція здивувала багатьох перехожих, вони фотографувалися з нами, розпитували про діяльність клубу. Загалом, вийшло досить цікаво.

- Які маєте плани на майбутнє?

- Розвивати клуб та пропагувати туризм як такий. В мене є знайомі, які позитивно ставляться до вело туризму, але чомусь не хочуть брати участь в цьому. Я думаю, що треба йти на зустріч таким людям, показати їм приклад, як можна змінювати себе в кращу сторону, оскільки для позитивних змін в суспільстві повинен бути рух, що починається з власної ініціативи. Також є плани щодо втілення

ідеї розвитку мережі вело паркінгу в своєму місті, це питання наразі вирішується на рівні колективу клубу.

- *Твої побажання читачам.*

- Завжди йти до мети, не дивлячись на жодні перепони, а також займатись спортом.

© *Сидір Мак*

ШУХЛЯДА

Красельникова Тетяна Юріївна

Народилася 1986 року в селі Світлогірське Кобеляцького р-ну Полтавської області. Нині проживає у Дніпропетровську.

В 2011 році отримала диплом магістра та здобула кваліфікацію журналіста в Дніпропетровському національному університеті імені Олеся Гончара.

Друкувалася в літературних альманахах «Пролісок», «Молоді голоси Кременчука», «Тут має бути назва», «Скіфія -2012-Весна» від Міжнародного літературно-мистецького журналу «Склянка Часу*Zeitglas», на сторінках газет «Зоря Полтавщини», «Колос», «Кременчуцька Панорама», «Ехо Кобеляк» та «Дніпропетровський університет».

Лауреат та переможець багатьох поетичних конкурсів. Займає активну життєву позицію, не байдужа до культурного життя суспільства. Є членом НСОУ ПЛАСТ, турклубу «Пульс», літературно-мистецької групи «Творчий Кременчук» та літературного гуртка ФУІФМ ім. Олеся Гончара «13 поверх». Віддає перевагу активному відпочинку, подорожам, новим знайомствам, що приносять яскраві враження та позитивні емоції.

Коли

Коли з грудей виймають серце,
То порожнеча не болить.
Холодний розум, присмак помсти
Бажають в вирі закружить.
Коли в душі крижина стигне,
То сльози мерзнуть на очах.
Слова болючі та разючі,
Заледенілий дише страх.
Коли вогонь вже плавить мізки,
То бісик в погляді живе
Від домислів та від вагань,
Ще й сумнів з розуму зведе.
Коли з душі життя виймають,
Коли лиш камінь у грудях,
Коли всі мрії спопеляють,
Падаєш, мов мертвий птах...
Коли з слізьми течуть надії
Й не сонце – темінь та печаль,
Табу на спогади, забути лихо,
Своєї долі ти коваль.

Двоє

- Кава і сигарети – сніданок поета,
А я п'ю зелений чай.
- Вино й мінералка, пиво із банки...
Те, що тече – усе наливай.
- Бутерброд з ковбасою, умитись росою,
Кілька зробити вправ.
- Чіпси погані і щастя в банані,
Мабуть, порядок дістав.
- Сміх на природі, всі речі в нагоді,
Ловлю радість щоднини.
- Спілкування у чаті та бруд у кімнаті,
Ще й поруч кретини.
- Вогонь і гітара, закохана пара -
На все це дивлюся.
- Попіл стосунків, огризки малюнків,
З собою борюся.
- Живеш у мені, підказки дурні.
Хто ти? А хто я?
- Нарізно б зломилась, ми вдвох зародились.
Я темна твою сторона.

Трунок

- В краплині трунку бачу сонце,
Те, що колись подарував...

Проміння сонця ллється трунком,
Тим, що колись подарував,
Коли своїм палким цілунком
Отруту в душу наливав.

- В чаші з вином частинка неба,
Яке мені пообіцяв...

Наповню небом чашу вина,
Бути моїм ти обіцяв.
Нап'юся сумом тепер одна,
Щоб розпач серце не розривав.

- В безмежжі сяє мільйон зірок,
Які для мене засвітив...

Зоря самотня в руках не згасне,
Бо милий серцю запалив.

Разом з тобою знала щастя.
Хоча й не довго, та все ж любив.

Абсурд

Якийсь абсурд від хмелю в голові.
Картини прокидаються чудні:
На діжках сплять фарбовані лисиці,
А клоуни ридають, об'ївшися кислоти.
Летять у вирій білобокі свині,
Народжують зміяток змії з дині.
Малюють на шпалерах срібні ночі,
А потім фарбу заливують в очі –
Митці веселі у моїм видінні.
Ще там живе сова у павутинні,
Павук рожевий в жаб'ячій норі,
Що їсть цукерки на втіху дітворі.
Це – хворі все метаморфози.
Із дінця пляшки ллються сльози.
Легенько б горlichко відбити,
А завтра, точно, кину пити!

В пустелі

Земля – пісок, пісок – вогонь,
Він плавить тіло й душу.
І боляче пече, торкаючись долонь,
Але я жити мушу.
Ще крок – знеможено впаду.
Та й спрага мучить тіло.
Здається, воду більш за все люблю,
А від зневіри так ще не боліло.
Здається, що вогонь в долонях,
Й розправив крила дивний птах.
Він жалібно кричить у скронях,
То, певно, перед смертю страх.
І немічно до неба руки простягаю,
З надією на диво, чудеса.
Про порятунок свій молю, благаю.
Невже мене не чують небеса?

ПУБЛІЦИСТИКА

Хосе Ортега-и-Гассет «Восстание масс»: кратко о трактате

Хосе Ортега-и-Гассет (1883 - 1955) – испанский философ, публицист, издатель, профессор Высшей педагогической школы, основатель Института гуманитарных наук в Мадриде.

В 1929 году в свет вышла книга философа под названием «Восстание масс», которая заслуживает нашего внимания, поскольку она остается актуальной уже долгие годы. Ортега определил массу как посредственность, которая не имеет классового различия. «Масса сминает все непохожее, недюжинное, личностное и лучшее. Кто не такой, как все, кто думает не так, как все, рискует стать отверженным. Масса — это те, кто плывет по течению и лишен ориентиров. Поэтому массовый человек не созидает, даже если возможности и силы его огромны».

Философ утверждает, что 19 век подарил человечеству изобилие благодаря техническому прогрессу, также начало 20 века ознаменовалось большим ростом численности населения, извержением новых поколений во много раз больше, чем прежде. Новые толпы так же физически здоровы за своих предшественников, но во многом бедны душевно, породили массовость. Человек становится похожим на

дикаря, которого школа снабдила навыками, но забыла воспитать в нем историческую ответственность.

Хосе Ортега сделал наброски психологического портрета массового человека как избалованного ребенка, или самонадеянного недоросля, у которого растут жизненные запросы, цивилизация при этом всячески облегчила жизнь (от авт. — техника, медицина и т.п.), но он остается неблагодарным, и воспринимает все естественным, как воздух.

«Не видя в благах цивилизации ни изощренного замысла, ни искусного воплощения, для сохранности которого нужны огромные и бережные усилия, средний человек и для себя не видит иной обязанности, как убежденно помогать этих благ, единственно по праву рождения. В дни голодных

бунтов народные толпы обычно требуют хлеба, а в поддержку требований обычно

громят пекарни. Чем не символ того, как современные массы поступают, только размашистей и изобретательней, с той цивилизацией, что их питает?»

Автор говорит о том, что массовый человек не обязательно глуп, просто он самонадеянный и тщеславен. Он навязывает везде и всюду свои идеи, несмотря на неподготовленность к теоретизированию, знает, что должно быть и что происходит во Вселенной. Ему нет необходимости слушать, поскольку все ответы он находит в самом себе и поэтому не уважает иных мыслей в полемике, тем самым навязывая другим свои мысли. И это плохо, поскольку массовый человек не обзавелся культурой, правилами, устоями – нет уважения, остается пошлость и варварство.

«Путник, попадая в варварский край, знает, что не найдет там законов, к которым мог бы воззвать. Не существует собственно

варварских порядков. У варваров их попросту нет и вызывать не к чему».

Масса вторгается в общество способом «прямого действия» и как результат упраздняет воспитанность, нередко словесность в «прямом действии» обращается в ругань. Массе не нужен этикет, законы, нормы – основы цивилизации, которая имеет смысл сосуществования. Если же появляется отчуждение, значит, происходит процесс одичания и становления варварства, где существуют крохотные сообщества, враждующие между собой.

Ортега отмечает, что лишь демократия и либерализм (прообразы «непрямого действия») могут гарантировать сосуществование, сохранить место для тех, кто думает иначе, наперекор большинству – уживаться с врагом, управлять с оппозицией.

«Масса — кто бы подумал при виде ее однородной скученности! — не желает уживаться ни с кем, кроме себя».

Как бы ни было варвар с хамскими повадками вошел в общество и есть, как ни парадоксально, наследником цивилизации с ее благами.

«Изобилие, которым он вынужден владеть, отнимает у наследника его собственное предназначение, омертвляет его жизнь. *Жизнь — борьба и вечное усилие стать собой*».

Массой должно управлять какое ни было меньшинство — ее представители, избранники.

«Действуя сама по себе, масса прибегает к единственному способу, поскольку других не знает, — к расправе. Не зря же суд Линча возник в Америке, в этом массовом раю. Нечего удивляться, что сегодня, когда массы торжествуют, торжествует и насилие, становясь единственным доводом и единственной

доктриной.

Современное государство — самый явный и наглядный продукт цивилизации. И отношение к нему массового человека проливает свет на многое. Он гордится государством и знает, что именно оно гарантирует ему жизнь, но не сознает, что это творение человеческих рук, что оно создано определенными людьми и держится на определенных человеческих ценностях, которые сегодня есть, а завтра могут улетучиться. С другой стороны, массовый человек видит в государстве безликую силу, а поскольку и себя ощущает безликим, то считает его своим. И если в жизни страны возникнут какие-либо трудности, конфликты, проблемы, массовый человек постарается, чтобы власти немедленно вмешались и взяли заботу на себя, употребив на это все свои безотказные и неограниченные средства.

Здесь-то и подстерегает цивилизацию главная опасность — полностью огосударствление жизни, экспансия власти, поглощение государством всякой социальной самостоятельности — словом, удушение творческих начал истории, которыми, в конечном счете, держатся, питаются и движутся людские судьбы. Масса говорит: «Государство — это я» — и жестоко ошибается. Государство идентично массе лишь в том смысле, в каком Икс идентичен Игреку, поскольку никто из них не Зет. Современное государство и массу роднит лишь их безликость и безымянность. Но массовый человек уверен, что он-то и есть государство, и не упустит случая под любым предлогом двинуть рычаги (от авт. — государственная машина), чтобы раздавить какое бы то ни было творческое меньшинство, которое раздражает его всегда и всюду, будь то политика, наука или производство.

Кончится это плачевно. Государство удушит окончательно всякую социальную самостоятельность, и никакие новые семена уже не взойдут. Общество вынудят жить для государства, человека — для государственной машины. И поскольку это всего лишь машина, исправность и состояние которой зависят от живой силы окружения, в конце концов, государство, высосав из общества все соки, выдохнется, зачахнет и умрет самой мертвенной из смертей — ржавой смертью механизма...

Такой и была судьба античной цивилизации. Бесспорно, созданная Юлиями и Клавдиями империя представляла собой великолепную машину, по конструкции намного совершеннее старого республиканского Рима. Но знаменательно, что, едва она достигла полного блеска, общественный организм угас. Уже при Антонинах (II век) государство придавило его своей безжизненной мощью. Общество

порабощается, и все силы его уходят *на служение государству*. А в итоге? Бюрократизация всей жизни ведет к ее полному упадку. Жизненный уровень быстро снижается, рождаемость и подавно. А государство, озабоченное только собственными нуждами, удваивает бюрократический нажим. Этой второй ступенью бюрократизации становится милитаризация общества. Все внимание обращено теперь на армию. Власть — это прежде всего гарант безопасности (той самой безопасности, с которой, напомним, и начинается массовое сознание). Поэтому государство — это прежде всего армия. Императоры Северы, родом африканцы, полностью военизируют жизнь. Напрасный труд! Нужда все беспросветнее, чресла все бесплоднее. Не хватает буквально всего, и даже солдат. После Северов в армию приходится вербовать варваров.

Теперь ясно, как парадоксален и трагичен путь огосударствленного общества? Оно создает государство как инструмент, облегчающий жизнь. Потом государство берет верх, и общество вынуждено жить ради него. Тем не менее состоит оно пока что из частиц этого общества. Но вскоре уже не хватает людей для поддержания государства и приходится звать иноземцев — сперва далматов, потом германцев. Пришельцы в конце концов становятся хозяевами, а остатки общества, аборигены, — рабами этих чужаков, с которыми их ничто не роднило и не роднит. Вот огосударствленность — народ идет в пищу машине, им же и созданной. Скелет съедает тело. Стены дома вытесняют жильцов.

Диктат государства — это апогей насилия и прямого действия, возведенных в норму. Масса действует самовольно, сама по себе, через безликий механизм государства.

Европейские народы стоят на пороге тяжких внутренних испытаний и самых жгучих общественных проблем — экономических, правовых и социальных. Кто поручится, что диктат массы не принудит государство упразднить личность и тем окончательно погасить надежду на будущее?

Зримым воплощением такой опасности является одна из самых тревожных аномалий последних тридцати лет — повсеместное и неуклонное усиление полиции. К этому неумолимо привел рост общества. И как ни свыклось с этим наше сознание, от него не должна ускользать трагическая парадоксальность такого положения дел, когда жители больших городов, чтобы спокойно двигаться по своему усмотрению, фатально нуждаются в полиции, которая управляет их движением. К сожалению, «порядочные» люди заблуждаются, когда полагают, что «силы порядка», ради порядка созданные, успокоятся на том, чего от

них хотят. Ясно и неизбежно, что в конце концов они сами станут устанавливать порядки — и, само собой, те, что их устроят.

Стоит задержаться на этой теме, чтобы увидеть, как по-разному откликается на гражданские нужды то или другое общество. В самом начале прошлого века, когда с ростом пролетариата, стала расти преступность, Франция поспешила создать многочисленные отряды полиции. К 1810 году преступность по той же причине возросла и в Англии — и англичане обнаружили, что полиции у них нет. У власти стояли консерваторы. Что же они предпринимают? Спешат создать полицию? Куда там! Они предпочли, насколько возможно, терпеть преступность. «Люди смирились с беспорядком, сочтя это платой за свободу».

«У парижан, — пишет Джон Уильям Уорд, — блистательная полиция, но они дорого платят за этот блеск. Пусть уж лучше

Жлобізм та вільні художники

Якщо конкретно, то вони іменують себе Союзом Вольних Художників (далі - СВХ) «Воля або Смерть», а на їхньому чорному прапорі білими літерами написано: «Союз Вольних Художників. Воля, або всі йдуть на хуй!».

Так, вони є націонал-анархічним творчим угрупованням, засновником якого є Антін Мухарський, український актор та шоумен.

каждые три-четыре года полдюжине мужчин сносят голову на Ратклиф Род, чем сносить домашние обыски, слежку и прочие ухищрения Фуше». Налицо два разных понятия о государственной власти. Англичане предпочитают ограниченную».

Более 80-летней давности изречения философа Ортего будто говорят о сегодняшнем времени, на лицо все проблемы общества. И без исторической ответственности, без основ культуры каждый из нас рискует потерять свою личность, превратившись в циника, который пытается всячески остановить развитие цивилизации при этом, не создавая ничего полезного. В циника, который надеется на государство, ища в нем решение всех проблем, ища сильных мира сего, чтобы стать их рабом и погибнуть в забвении. Нам стоит задуматься над этим.

© Юрий Балюк

Здавалось, це всього лиш забавки дорослих, якби не мета, що об'єднала їх - мистецька діагностика різних станів сучасного суспільства і відображення їх шляхом мистецьких творів, проведенням публічних заходів та акцій, які, виносячи ту чи іншу проблему назовні, змушують суспільство та глядача до діалогу.

Виступаючи проти тотальної дебілізації суспільства та інших вкрай важливих проблем, вольні художники заявляють: «Хай живуть політики й політикани, а також жлоби, терористи і проститутки, хай бує комуно-фашизм, популізм та жидо-масонство, хай російський ведмідь простягає лапу до нашого Криму, а негри піздять скінхедів і навпаки, хай ходять вулицями гнойні підори, а поп-зірки відрощують сраки на передвиборчих концертах, хай плодиться і множиться корупція, брехня і хамство, хай живе комерційне мистецтво і споживацька

лихоманка, а телебачення, нарешті, витіснить літературу, театр та живопис, хай здохнуть ліси та висохнуть ріки, а кока-кола залле Євразію і тоді, можливо, Місяць впаде на Землю – нам не байдуже! Ми не скажемо цьому – «хай»! Ми скажемо цьому – «хуй»! Бо це єдине, що можуть зробити чесні люди, як робимо це ми — вольні художники!»

СВХ, чітко відчуваючи сьогоденний стан речей та розуміючи деякий романтизм своїх закликів, ні в якому разі не відступить від ідеї боротьби з образом «пришелепкуватого гопніка-гречкосія», нав'язаним українцям ззовні. Вони ладні зробити все, щоб створити «трамплін для майбутніх хвиль національного піднесення».

Вольні художники не обмежилися словами і вже тривалий час торують свій творчий шлях. Одним із результатів їхньої діяльності є дослідження феномену

«жлобства» як вишкребка масової культури.

Що можна сказати про жлобство, жлобізм та жлоба зокрема? Члени СВХ асоціюють жлоба з масовою людиною, про яку писав свого часу іспанський філософ Ортега. Жлоб – це людина, яка керується своїми емоціями, вирішує усі проблеми шляхом агресії та емоційного тиску на оточуючих.

За словами Антона Соломухи «это обслуживающий персонал. Человек без будущего. Биомасса, которая покорно покоряется такому же жлобу, но находящемуся у власти». У дискусії, що точиться навколо цього феномену, подекуди з'являються і прихильники жлобізму в мистецтві, наприклад, Олексій Титаренко заявляє, що «это абсолютно нормально, когда раз в 500 лет в устоявшийся Европейский мир вторгается варвар и «перетрахирует»

мировоззренческие основы запада. Творческая энергия сейчас бурлит на восточных окраинах Европы и надо давать ей выход. В этом аспекте наше варварство – исключительно позитивно».

Влада Ралко чітко дала психологічну характеристику жлоба: «Окружающий мир для жлоба ограничен территорией его собственной квартиры или имения. Все, что лежит вне этого поля является для жлоба чужим и заслуживающим хамского отношения. Отсюда горы мусора вокруг и тотальное ощущение экологической катастрофы. Реальность современного украинца – жизнь на мусорной свалке...

И здесь уместно будет заметить, что еще одной характерной чертой жлоба есть удивительная сосредоточенность на важности своей персоны.

Жлоб – это продукт массовой культуры, с телевизионным образованием и воспитанием».

На мою думку, термін «жлоб» може мати синоніми, адже я, пересічний громадянин, ще не знаючи про такого штибу культурологічні дослідження, називав це все «кугутством». Людей, яких безпосередньо знав і бачив, що вони сміття зі своєї квартири на третьому поверсі багатоповерхівки викидають через балкон під вікна сусідам знизу, я називав «кугутами». Певно, в кожного знайдуться свої подібні приклади.

Крім полеміки СВХ організовував та проводив на дану тематику художню виставку, де кожен міг побачити «ворога у лице», а, можливо і самого себе.

Яскравими представником «жлоб-арту» являється Іван Семесюк, голова СВХ.

З огляду його творчих доробків стає зрозумілим, що даний напрям мистецтва не такий вже інтелектуальний, проте все одно нікого не залишає байдужим, що і є головним у сенсі боротьби з невіглаством.

Красномовні назви творів такі як «Чаша Грааля», де зображено кульок зернят, та інші самі говорять за себе і не потребують пояснень — це сьогоднішня

реальність. І якщо хтось думає, що це вже в минулому, десь у буремних дев'яностих, то помиляється, оскільки є багато живих прототипів героїв картин.

Іншою, не менш цікавою особистістю серед бійців СВХ є Ніна Мурашкіна. Що й у Семесюка роботи художниці, певно, не

претендують на всесвітнє визнання, тим паче її довершені творчі акти, як і інших вольних, можна придбати навіть у вигляді репродукцій вартістю від 50 гривень. Знайти їх можна в магазині інтернет-галереї CBX. Самі тільки назви її картин «Ukrainian eyblya – the best of the best», «Two old Ukrainian pidors» чи «Blyadi toskuushie» наголошують про еротичний зміст. Останню роботу, наприклад, я би подарував колегам по роботі. Тобто, помітив певний прояв жлобства і натякнув, мовляв, дивіться, які ви зі сторони.

Хоча якась таки частинка жлобства є в кожному з нас і змінити себе ми повинні в першу чергу.

© Юрій Балюк

Ніна Мурашкіна «Two old Ukrainian pidors»

Шановні читачі!

Нагадаємо, що цей журнал є некомерційним проектом, тому творчий колектив сподівається на вашу підтримку. Чим можете допомогти?

Надсилайте свої матеріали та розповсюджуйте журнал серед своїх знайомих, родичів, друзів.

Дякуємо, що Ви з нами!

Контакти:

e-mail: dobraspravaberd@ukr.net

тел.: 097 914 32 61 (Юрій)

www.dobr.ucoz.ua

Попередні номери за адресою:
vk.com/club27011674

http://dobr.ucoz.ua/index/zhurnal_quot_upstream_quot_t/0-6

Іван Семесюк «Районне Джуманджі»